

ENTREVISTA A MERCÈ RIERA

Fundadora del Xiprer

1. Mercè, que et va portar a fer de la teva casa un lloc d'acollida per la gent més necessitada?

Teníem una casa molt gran i pensàvem que era bo compartir-la. Portem uns trenta i pocs anys aquí i primer va servir de parc del barri, després de parròquia, però quan ja van fer més parcs i parròquies ens va tornar a quedar la casa buida i amb el meu marit ens vam qüestionar que fèiem. Això va ser al 1997. Ens va inspirar parlar una taula i compartir-la amb la gent del carrer, i al principi érem el meu marit i jo i una voluntària amb moltes ganes de compartir la vida amb la gent. Llavors ens van aconsellar fer-ho amb Càritas i així ho vam fer i ells ens van aconsellar de fer també com un banc d'aliments. En aquell moment hi havien unes 35 famílies que venien cada 15 dies. Llavors vam contactar també amb algunes empreses perquè ens poguessin ajudar i així vam començar a poder donar una mica de més ajudes.

2. A part de a Granollers hi ha més centres com aquest o semblants?

Ara s'han posat al menys 5 pel que jo sé, però cadascun amb característiques diferents, però amb un espai així de gran diria que no hi ha cap més. Però tots són diferents, no es només donar-li a la gent de dinar, és coneix-se'ls, saber de la seva realitat i endinsar-nos en la seva vida i així saber realment com podem ajudar-los. I tot es va començar a omplir molt ràpid, ja vam ser uns 90 de seguida, perquè va haver-hi molta immigració, primer del Marroc, i també d'Equador, de Bolívia, de Senegal i poc a poc vam veure que necessitaven més ajuda i miràvem com poder ajudar-los. Com ho van fer amb un grup d'alcohòlics que va ser molt gratificant ajudar-los a desintoxicar-se, els vam posar en un piset i estàvem molt pendants d'ells. Ara en queden només 3 en un piset petit i van tirant també molt bé. Ara en els dinars som entre 50-60 persones i al matí sobretot venen molts joves generalment marroquins o senegalesos.

3. Us falten col·laboradors o sempre teniu gent suficient disposada ha ajudar-vos?

Sempre tenim gent que ens ajuda i ara hem tingut que dir que de moment prou col·laboradors perquè en som bastants. I cadascun fa coses diferents i van rotant.

4. Abans de capficar-te en aquest projecte tenies altres metes? Sempre havies volgut fer això o pensaves en altres coses?

No pensava res ni en altres ni en aquest. Va ser arrel d'un tema personal, perquè dels quatre fills que vam tenir, dos van tenir problemes, la gran va tenir paràlisi cerebral i el petit va tenir una malformació, dos discapacitats que no tenien res a veure. I això ens va fer qüestionar moltes coses, ens va fer canviar la manera de veure el món. I llavors això que era la casa on vaig néixer i érem 9 germans però la mare no volia viure aquí sola i al final, d'acord amb els germans, el meu marit i jo ens la vam quedar i ella estava molt contenta que estiguéssim amb ella i sempre deia que això seria la casa de Déu i això que ella no va veure tot això del Xiprer. Com la casa era molt gran, de seguida vam tenir un matrimoni de xilens vivint aquí, després una altre família, i unes altres i sempre hem tingut gent. Ara tinc els fills, el Xavier i la Marta, perquè els dos discapacitats ja van morir, una amb 30 anys i l'altre amb 29, i ara ja sóc vídua farà 9 anys. Amb tota aquella situació vam veure el món des d'una altre perspectiva, des de la pau, des de la comprensió, des de l'estimació i aquí seguim, ajudant com podem. Ara amb la crisi encara hi ha més demanda d'ajuda i hi ha molta gent al carrer i ja tenim 12 pisos però fem curts i volem arribar a 25 perquè ara hi ha molts més necessitats. La comunitat econòmica europea també ens ajuda, ens dona arròs, pasta, llegums, farina, però ens cal comprar moltes més coses perquè amb això nio hi ha prou. Comprem ous, peix, pollastres, tonyina, verdures...intentem fer dieta variada, com cal i per exemple comprem uns 1900 litres de llet a la setmana i uns 1000 litres d'oli també a la setmana perquè aquí hi ve molta gent.

5. Et vas plantejar algun cop que arribaries a fundar El Xiprer tal i com és ara?

Mai, si m'ho haguessin dit no m'ho hauria cregut mai. Jo mai havia pogut treballar per els meus fills, que realment els hi donaven 2 mesos de vida i va viure 29 anys, i no vaig poder entre uns i altres nens. Però amb el meu marit ens plantejàvem fer el que ens demanava el cor. Érem molt joves i ens vam qüestionar molt el sentit de la vida quan encara només teníem tres fills i jo deia que "el Deu que m'han ensenyat o no es Déu o no m'agrada" i em deien que era pel fet de tenir a la meva filla gran així. I nosaltres ho havíem acceptat però per ella ens qüestionàvem moltes coses. Però un dia vam conèixer una família amb el mateix cas i vam veure una llum que se'ns va encomanar i mai més m'he preguntat el sentit de la vida, ni quan va néixer el petit. Realment el sentit de la vida ja l'he descobert, és estimar i és el que fem aquí estimar-nos tots. És important viure en l'altre i acceptar les situacions com venen, perquè un

no es amo de res ni de ningú. I gràcies a tot això hem pogut viure una vida molt feliç.

6. Quina satisfacció et representa estar ajudant activament en aquest projecte del Xiprer?

No es que estigui ni contenta ni deixi d'estar-ho. El més important per mi és que m'agrada molt el que faig. Escoltar a les persones, veure les seves carències, les seves dificultats, que jo també les tinc com tots, i el fet de saber que tots som iguals en aquest món és l'important. Un a vegades no s'agrada o se sent malament per alguna cosa i realment veus que cadascú té coses però tots junts t'ajudes, perquè cadascú aporta lo seu. I m'agrada perquè em descobreixo jo mateixa, escolto a la gent i m'encanta. Les dificultats de la vida son sempre una nova possibilitat. Crec que hi ha un món interior que ara s'està desvelant encara més i això és molt interessant. Tanta gent que viu molt amargada i no sé perquè amb el fàcil que és ser feliç tenint altres prioritats i no pensant només en tu. Lo important realment a la vida és ser feliç, ser feliç des de dintre, la felicitat, l'amor...tot, i ens fem llum els uns als altres, per no entrebancar-nos, per seguir avençant plegats.

Granollers, novembre 2011

Laura Martínez i María Rodríguez